

Sygn. akt IV Ka 389/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lipca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Waldemar Majka (spr.)
Sędziowie:	SSO Elżbieta Marcinkowska SSO Tomasz Wysocki
Protokolant:	Ewa Ślemp

przy udziale Andrzeja Mazurkiewicza Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 13 lipca 2016 r.

sprawy skazanego **M. D.**

syna M. i K. z domu C. (...)roku w Ś. wyrok łączny

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 9 lutego 2016 r. sygnatura akt II K 753/15

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. B. z Kancelarii Adwokackiej w Ś. 295,20 złotych tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia skazanego od ponoszenia wydatków sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

Sygnatura akt IV Ka 389/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem łącznym z dnia 9 lutego 2016 roku (sygn. akt II K 753/15) Sąd Rejonowy w Świdnicy po rozpoznaniu sprawy M. D. skazanego prawomocnymi wyrokami :

1) Sądu Rejonowego w Świdnicy z 12 września 2012 roku (sygn. akt II K 660/12) za czyn z art. 190a§ 1 kk, popełniony w okresie od września 2011 roku do 22 maja 2012 roku, za który wymierzono karę 4 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lata próby, której wykonanie zarządzono postanowieniem Sądu

Rejonowego w Świdnicy z 12 czerwca 2014 roku (sygn. akt II Ko 716/14), odbytą w okresie od 24 lipca 2014 roku do 24 listopada 2014 roku;

2) Sądu Rejonowego w Świdnicy z 15 stycznia 2014 roku (sygn. akt II K 1151/13) za czyny z art. 190§ 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk, 288§ 1 kk popełnione 27 czerwca 2013 roku i 1 lipca 2013 roku, za które wymierzono karę 6 miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 20 godzin miesięcznie, a nadto z art. 226§ 1 kk, popełniony 1 lipca 2013 roku za który wymierzono karę 4 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 20 godzin miesięcznie, a nadto orzeczono karę łączną 8 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 30 godzin miesięcznie;

3) Sądu Rejonowego w Świdnicy z 17 lutego 2015 roku (sygn. akt II K 472/14) za czyn z art. 207§ 1 kk i art. 157§ 2 kk w zw. z art. 11§ 2 kk, popełniony w okresie od października 2013 roku do 21 marca 2014 roku, za który wymierzono karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres od 21 marca 2014 roku do 24 lipca 2014 roku, którą to karę skazany odbył w okresie od 24 listopada 2014 roku do 18 stycznia 2016 roku;

4) Sądu Rejonowego w Świdnicy z 31 lipca 2015 roku (sygn. akt II K 473/14) za czyn z art. 281 kk, popełniony w dniu 20 grudnia 2013 roku, za który wymierzono karę roku pozbawienia wolności na poczet której zaliczono okres od 20 grudnia 2013 roku do 22 grudnia 2013 roku;

I. na podstawie art. 85§ 1 kk i art. 87§ 1 kk połączył karę pozbawienia wolności i ograniczenia wolności, orzeczone wobec skazanego M. D. wyrokami opisanymi w pkt 2 i 4 części wstępnej wyroku łącznego i wymierzył skazanemu karę łączną roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 577 kpk na poczet orzeczonej w pkt I kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył skazanemu M. D. okres dotychczas odbytej kary pozbawienia wolności, orzeczonej w sprawie opisanej w pkt 4 części wstępnej wyroku łącznego, a nadto okres rzeczywistego pozbawienia wolności od 20 grudnia 2013 roku do 22 grudnia 2013 roku;

III. na podstawie art. 572 kpk umorzył postępowanie w przedmiocie objęcia wyrokiem łącznym skazania wyrokami opisanymi w pkt 1 i 3 części wstępnej wyroku;

IV. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. B. 295,20 (dwieście dziewięćdziesiąt pięć złotych dwadzieścia groszy) tytułem wynagrodzenia za świadczenie nieopłaconej obrony udzielonej skazanemu z urzędu;

V. zwolnił skazanego M. D. od ponoszenia kosztów sądowych w przedmiocie wydania wyroku łącznego, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca skazanego zaskarżając powyższy wyrok w części tj. w zakresie orzeczenia o karze, zarzucając nadmierną surowość i tym samym rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec skazanego kary łącznej 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, a podnosząc powyższy zarzut wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie skazanemu M. D. kary łącznej przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji, tj. w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności.

Jednocześnie wniósł o przyznanie kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym według norm przepisanych i oświadczył, że koszty te w całości nie zostały opłacone.

Sąd Okręgowy zważył:

apelacja nie okazała się zasadna.

Analizując wymiar kary łącznej orzeczonej w zaskarżonym wyroku wobec skazanego M. D. nie można kary tej uznać, jak chce tego autor apelacji, za rażąco niewspółmiernie surową z uwagi na niezastosowanie przy kształtowaniu tej kary zasady pełnej absorpcji. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, iż jakkolwiek przy wymiarze kary łącznej możliwe

jest zastosowanie zasady absorpcji - tak jak i zasady kumulacji – jednakże są to rozwiązania skrajne, które winny być stosowane w wyjątkowych, szczególnie uzasadnionych sytuacjach. Podnoszona w apelacji argumentacja mająca uzasadnić podniesiony zarzut i czynić zasadnym wymierzenie skazanemu M. D. kary łącznej z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji w której skarżący m.in. stwierdza, iż „przede wszystkim Sąd I instancji nie wziął pod uwagę okoliczności o której mowa powyżej – że łączeniu z karą pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku podlegała kara ograniczenia wolności. Tym samym wymierzenie jako kary łącznej kary pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku i 4 miesięcy należy uznać za rażąco surowe” nie okazała się trafna.

Zgodnie z treścią art. 86 §1 kk Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności; karę pozbawienia wolności wymierza się w miesiącach i latach. Stosownie zaś do treści art. 87 kk w razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności sąd wymierza karę łączną pozbawienia wolności, przyjmując, że miesiąc ograniczenia wolności równa się 15 dniom pozbawienia wolności. Zasadą zatem w tym wypadku jest orzekanie kary pozbawienia wolności i brak odstępstw od tej zasady.

Wyrokując w niniejszej sprawie sąd rejonowy miał na uwadze, iż wobec skazanego M. D. wykonywana jest aktualnie kara roku pozbawienia wolności wymierzona w sprawie o sygn. akt II K 473/14 a do wykonania pozostaje kara łączna 8 miesięcy ograniczenia wolności orzeczona w sprawie II K 1151/13, zaś kary wymierzone w sprawie II K 660/12 oraz w sprawie II K 472/14 zostały już wykonane, stosownie zatem do treści art. 85§2 kk - stanowiącego, iż podstawą orzeczenia kary łącznej są kary wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89, w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1 - nie mogły być podstawą orzeczenia kary łącznej.

Odnosząc się do zarzutów apelacji zauważyć ponadto należy, iż na wymiar kary łącznej mają niewątpliwie wpływ takie okoliczności jak związek - zarówno podmiotowy jak i przedmiotowy - pomiędzy poszczególnymi przestępstwami za które wymierzono kary podlegające łączeniu. Warto także w tym miejscu przywołać pogląd wyrażony przez Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 16 kwietnia 2015 roku w którym wskazał, iż zasadę pełnej absorpcji stosuje się w wymiarze kary łącznej zupełnie wyjątkowo, gdy związek podmiotowo-przedmiotowy zbiegających się przestępstw jest tak ścisły, że upodabnia je do jednego przestępstwa, jak w przypadku pomijalnego zbiegu przestępstw lub ciągu przestępstw, gdy nie potrzeba podwyższania progu represji karnej (tak Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 16 kwietnia 2015 roku II Aka 42/15).

W sprawie niniejszej nie sposób natomiast nie zauważyć, iż czyny, za które wymierzono kary objęte karą łączną godziły w różne dobra prawnie chronione - jakkolwiek bowiem były to czyny z art. 288§1 kk i art. 281 kk a zatem skierowane przeciwko mieniu – ale różne rodzajowo, to nie sposób również nie zauważyć, iż łączeniu podlegały również kary za występki z art. 226 kk a dodatkowo ciąg przestępstw z art. 190§1 kk. Ponadto odnotowania także wymaga, iż przestępstwa za które M. D. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 15 stycznia 2014 roku tj. czyny z art. 190§ 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk, art. 288 § 1 kk zostały popełnione 27 czerwca 2013 roku i 1 lipca 2013 roku, a czyn z art. 226§1 kk popełniony w dniu 1 lipca 2013 roku natomiast czyn z art. 281 kk za który M. D. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 31 lipca 2015 roku (sygn. akt II K 473/14) został popełniony w dniu 20 grudnia 2013 roku i był w znacznym stopniu oddalony czasowo od innych czynów podlegających łączeniu.

Wyrokując w sprawie i ustalając wymiar kary łącznej sąd rejonowy miał również na uwadze opinię o skazanym M. D.. Wskazując na powyższą opinię skarżący podnosi, iż z opinii tej wynika, że postępy skazanego w procesie resocjalizacji mają miejsce, zachowanie skazanego określone zostało jako umiarkowane, wobec przełożonych stara się przyjmować postawę regulaminową a ze współosadzonymi prowadzi zgodny tryb życia, sygnalizując dodatkowo, iż skazany uczestniczy w procesach resocjalizacyjnych. Wskazana opinia nie przemawia jednakże za zastosowaniem wobec skazanego zasady pełnej absorpcji. Dostrzeżenia w tym miejscu wymaga, iż z treści sporządzonej opinii, na którą wskazuje skarżący wynika także, iż skazany jednokrotnie był nagradzany regulaminowo natomiast czterokrotnie był karany dyscyplinarnie, ponadto wymieniony wykazuje ograniczony krytycyzm wobec popełnionych przestępstw, próbując minimalizować swój udział. Nie sposób także pominąć, iż dotychczasową postawę skazanego w czasie

odbywania kary określono jako przeciętną a prognoza kryminologiczno – społeczna na obecnym etapie jest negatywna, co pomija już skarżący z oczywistych względów. Nie sposób zatem w świetle powyższego orzeczonej wobec skazanego kary łącznej za rażąco niewspółmierni surową.

Na podstawie art. 29 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o Adwokaturze (Dz. U. Nr 16 poz. 124 ze zm.) oraz § 17 ust. 5 i art.4 ust.1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2015 roku , poz.1801) zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. B. z Kancelarii Adwokackiej w Ś. kwotę 295,20 złotych tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego, należnych Skarbowi Państwa, orzeczono na podstawie art. 624§ 1 kpk zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.